

Жіноче

ПОЕТИЧНА
ЗБІРКА

BookLand

ВЕЛИКА ІДЕЯ
www.bigggidea.com

GARAGE GANG
KOLLEKTIV

МАРІАННА КІЯНОВСЬКА, ГАЛИНА КРУК, ОКСАНА БОРОВЕЦ, СВИТЛАНА ПОВАЛЯЄВА, КАТЕРИНА БАБКІНА,
НІНА ПАЛАМАРЧУК, НАТАЛЯ ЄРЬОМЕНКО, МАРІЯ БАНЬКО, ОЛЕНА РИБКА, ІРИНА ШУВАЛОВА, ЛАРИСА РАДЧЕНКО,
МІДНА, АННА МАЛІГОН, АННА ГЕРАСКІНА, МАРГАРИТА РОТКО, ЮЛІЯ БРОВАРНА, ЄВГЕНІЯ БАРАНОВА,
ЄВГЕНІЯ БІЛЬЧЕНКО, ЛЮБОВ ЛІБУРКИНА, МАРИНА МАТВЄЄВА, ОЛЕНА ГЕРАСИМ'ЮК, НАДІЯ АГАФОНОВА,
ЛЄНКА ВОРОБЕЙ, ІННА ОЛІЙНИК, НАТАЛЬЯ БЕЛЬЧЕНКО, ЛІДІЯ ДЗЮПІНА

Поетична збірка

«Жіноче коло»

Збірка «Жіноче коло» пропонує вашій увазі вірші 26 жінок. Коло обране символом збірки з багатьох причин. Як геометрична фігура — воно має багато осей симетрії і тому є надзвичайно гармонійним. Як електричне коло — воно є шляхом для струму, потоку заряджених (безумовно, позитивно :)) часток. Коло є символом циклу, перетікання енергій та станів з одного в інший, а це поняття дуже близьке жінкам. Коло є елементом багатьох танців, як і суто жіночих, так і славнозвісного чоловічого аркану. Своєю любов'ю та піклуванням жінка створює навколо родини та дітей своєрідне захистне коло. Крім того, коло як фігура є надзвичайно жіночним через відсутність гострих кутів і подібність до очей, грудей, губ та інших привабливих дамських округлостей. Зрештою, навіть наша планета і Сонце мають округлі форми. Запрошуємо вас до читання і сподіваємось, що кожна ваша пряма лінія знайде свою власну точку дотику до «Жіночого кола».

ALEXANDER SCHÜCKE - ОЛЕКСАНДЕР ШУКЕ - GERMAN WOMAN

1. Маріанна Кіяновська

Маріанна Кіяновська (народилася 1973 року в Жовкві) — письменник, перекладач, дослідник літератури. Автор семи поетичних збірок («Інкарнація», 1997; «Вінки сонетів», 1999; «Міфотворення», 2000; «Кохання і війна» (у співавторстві з Мар'яною Савкою), 2002; «Книга Адама», 2004; «Звичайна мова», 2005; «Дещо щоденне», 2008), книги оповідань («Стежка вздовж ріки», 2008), низки есе тощо. Закінчила філологічний факультет Львівського національного університету ім. І. Франка. Перекладає поезію. Живе і працює у Львові.

ALEXANDER SCHÜCKE - ОЛЕКСАНДЕР ШУКЕ - GERMAN WOMAN

«Я така, як бувають мечі...»

Я така, як бувають мечі.
Я — двосічна, для сильного мужа.
Тіло, срібне тоді вночі,
Опиралося радості — дуже.
Не розбуджене (дотик — удар).
Але ти мене вийняв із піхов —
І узяв, ніби даром за дар.
Світлом вибухнув — ніби й не дихав.
Я твоїх не торкатимусь рук:
Меч двосічний — для битви, не всує.
Але ти з мене видобув звук.
Він в мені до сьогодні пульсує.

«Фото. Фото жінки. Це не я...»

Фото. Фото жінки. Це не я.
Це одна із давніх територій
Мого тіла — нині нічия.
Тор — убивця часу, Тор історій,
Тор, що був сотворений як змій,
Убивав мене не раз, а тричі.
І світивсь, як торій, подив мій —
Майже смерті. Майже на обличчі.

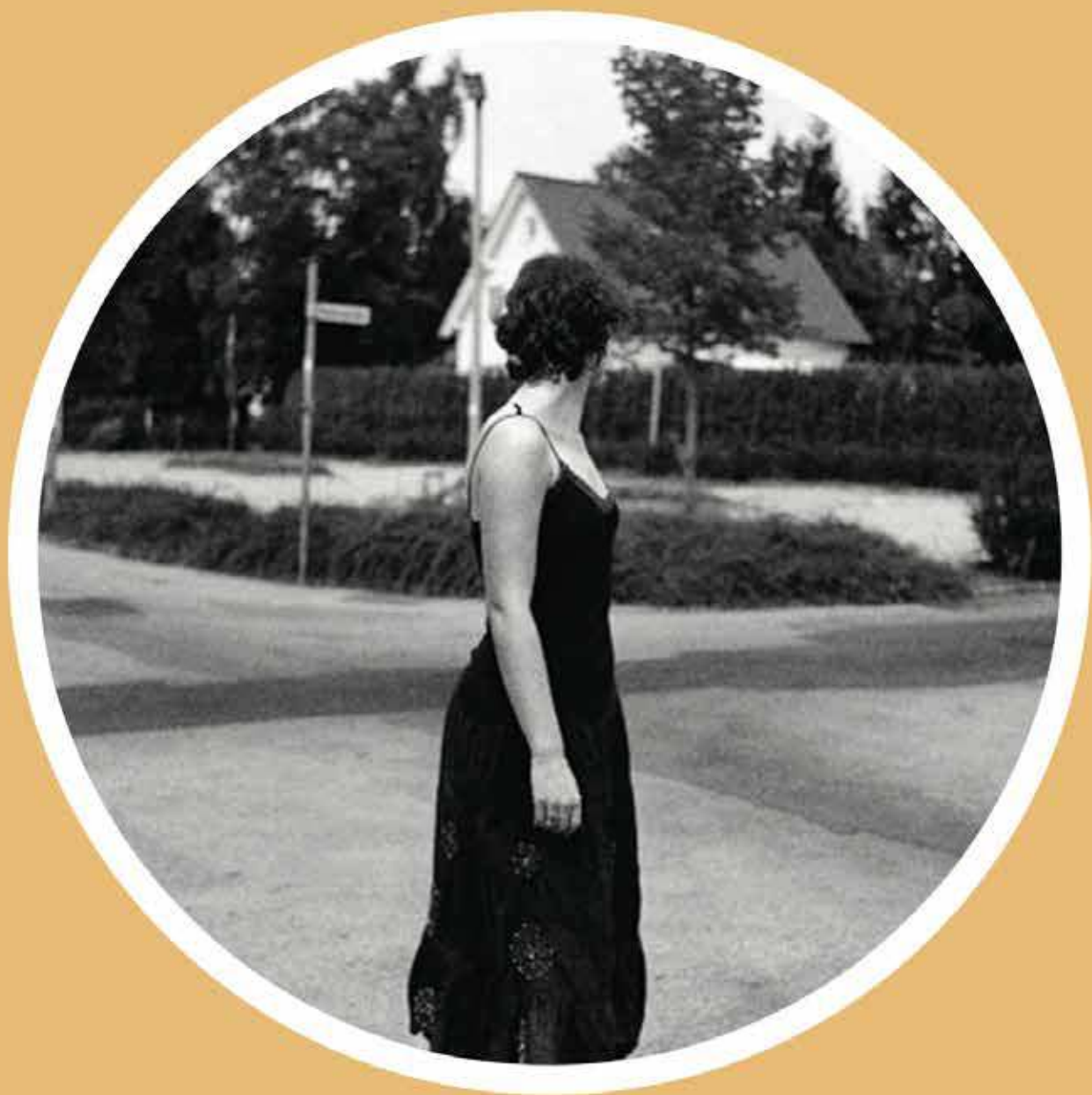

ALEXANDER SCHÜCKE - ОЛЕКСАНДЕР ШУКЕ - GERMAN WOMAN

2. Галина Крук

Поет, літературознавець, перекладач. Член Асоціації українських письменників (2001) та Українського центру ПЕН-клубу (2010). Переможець поетичного конкурсу «Привітання життя» імені Богдана-Ігоря Антонича (1997), лауреат премії «Гранослов» (1997) та видавництва «Смолоскип» (1997), стипендіат програм «Gaude Polonia» міністра культури Польщі (2003, 2010) та Nomines Urbani на Віллі Деціуша у Кракові (2005). Викладає зарубіжну літературу у Львівському національному університеті імені І. Франка. Авторка низки наукових розвідок про різні жанри школярської літератури XVII — XVIII ст. Перекладає з польської, російської, білоруської мов.

ALEXANDER SCHÜCKE - ОЛЕКСАНДЕР ШУКЕ - GERMAN WOMAN

запасний вихід

усі ті чоловіки, що шукали в ній подвійного дна,
п'ядь за п'яддю промацуючи важкодоступні ділянки шкіри,

усі ті жінки, яких обійшла вона на останньому віражі,
розтринькавши на дурнички весь їхній кредит довіри,

усі ті діти, що намагалися розвести її на любов,
навіть те єдине, якого вона не змогла народити,

усі ті домашні улюбленці і кімнатні рослини, що довго
не витримували в її присутності жити, —

вони не дозволять їй зіскочити на ходу
вийти сухою з води, змінити якесь із правил

бо той хто веде її на мушці, немов межу
між голим і голубим, між праведним і невинним,

хто змішує на полях чорноземи і сніги,
хто схрещує навмання лінії на руці,

хто мочить тебе щодня, як булку у молоці,
виносить тебе на поверхню, як потопельця вода

хто ставить тобі шах-мат, приносить тобі киш-миш,
хто грає в тобі пінг-понг (хіба ти не чуєш цей стук), —

та все-ж він виводить її з оточення дальніх і ближніх,
із різних рядів і лав, з лавсторі, з обіймів, з рук

хоч знає, що не довести — немає шляхів простих
і доки ще стих не стих над нею й копають яму

із пам'яті темних плахт та інших матерії тонких,
виводить її таки,

виводить її, як пляму

до Сильвії Плат

о, Сильвіє, наставив на мене сильце
на ситцевих полях у дрібненьку кратку

так, наставив на мене сильце,
на лляних полях з рубчиком

хоче мене впіймати
окільцювати, о Сильвіє, хоче
на бавовняних полях, м'яких як забуття,

позначити мене, внести мене у якийсь реєстр,
як відмираючий вид, Сильвіє

прив'язати мене за двійко-трійко дітей, як за ногу,
щоб я не могла ніколи покинути його, а тільки:

— мнути ці поля у кратку,

— зрошувати потом ці поля з рубчиком,

— знесилюватись і сивіти
на цих бавовняних полях, м'яких як забуття

о Сильвіє, чому жінка мусить платити за свободу
дорожче, ніж Америка?

жінка на ім'я Надія

чотири місяці поспіль ішли дощі
витоптуючи посіви збиваючи садовину
йшли як новобранці,
старанно поливали придорожні кущі,
затягували, як могли, свій похід на чужу війну.

і ніхто з нас не знав,
де насправді знаходиться зона бойових дій
і не уявляв реальних масштабів втрат.
та для підняття духу до нас прибилась жінка на ім'я Надія,
яка взагалі не збиралася помирати.

у кожного чоловіка, повторювала, своя персональна війна
і нагріта зброя в руках,
за яку він готовий триматись до скону,
а перемога — їй все одно з ким
вона як курва вона
не належить нікому

і ми слухали, як у горлі її перекочуються громи,
коли вона нам співала свої дивні похідні й колискові,
і в кожній краплі її дезинфікуючої слини
була отрута любові

бо в кожної жінки, казала вона, буває така любов,
яка ставить її на коліна, засовує дуло до рота
і — не вбиває. І тоді йдуть крізь неї дощі,
за ротою рота,
щоб змити її кров

ALEXANDER SCHÜCKE - ОЛЕКСАНДЕР ШУКЕ - GERMAN WOMAN

3. Оксана Боровець

Редактор журналу «Мугунхва» Корейського культурного центру. Організатор міжнародного фестивалю «Каштановий дім», літературний редактор однойменного альманаху, координатор конкурсу молодіжної поезії пам'яті Леоніда Кисельова, організатор мистецьких квартирників «ЗвиЧАЙні вірші».

Авторка поетичних збірок «Трамвайні коні» (2008), «Маршрутка 417 або Дерево будд», (2012), аудіозбірки віршів «Хрестики-нулики» (2009). Член НСПУ з 2012 р

ALEXANDER SCHÜCKE - ОЛЕКСАНДЕР ШУКЕ - GERMAN WOMAN

«Жінка печальна ходить за мною часто...»

Жінка печальна ходить за мною часто.
Коли я оплачую світло чи воду в крані,
Вона наближається майже впритул до каси,
Каже приречено черзі: «Чи є тут крайній?»

Жінки цієї чорні вологі очі,
Русе волосся, витончені зап'ястя.
Зайде в «Ашан» сьогодні і скаже: «Хочу
Жити без знижок...» І додає: «...на щастя».

Завтра на пошті стане за крок, як завше, —
Рве у кишені нитку чи губить гроші.
Не озирнеться. Слова мені не скаже.
Тільки очима: «Займіть моє місце, прошу...»

«Місто між нами — тисячі рук і рік...»

Місто між нами — тисячі рук і рік.
З ранку до ночі, поміж метро і METRO, —
Скорені вівці, навчені вівчарі.
Люди з очима вовка біжать із NETрів.

Місто між нами — лігво чужих тварин,
Чути спиною подих різкий і спертий.
Віти метро б'ються за склом вітрин,
Києве яблуко котиться по проспекту.

Вовчі зіниці ширяться й шаряться: тут
Сині простори, білі тіла овечі.
Дивишся й давишся — вовчі стежки ростуть,
Солодко пахне дика трава надвечір.

Поночі вернешся. Пути доріг, облог,
Зірвеш із мене різко і нетактовно.

Світить у вікна місяць. Мій вовчий бог
Горне до себе і загорта у вовну.

ALLA GYSYCH - АЛЛА ГИСИЧ - RUSSIAN WOMAN

4. Світлана Поваляєва

Закінчила відділення тележурналістики в київському універі шевченка, написала купу книжок і що толку?)) («Ексгумація міста», «Замість крові», «Орігамі-блюз», «Камуфлях в помаді», «Сімург», «Лярви. Небо кухня мертвих», «Бардо online», «Вррум-чарівник», «Декамерон. 10 українських прозаїків останніх 10-ти років», «Метаморфози. 10 українських поетів останніх 10-ти років». Працювала на телебаченні, радіо, в друк-та-інтернет-виданнях — і знову-таки — що толку?)) Фігня це все, і війна фігня — головне маньоври)). Маю двох синів, чудесного мужа, вільне щасливе життя — що ще людині треба?

ALLA GYSYCH - АЛЛА ГИГИЧ - RUSSIAN WOMAN

Регулювальниця

часто вранці вона стоїть на порожньому перехресті
регулює невидимий рух невідомо чого
поодинокі авта проминають її розхристане тільки
яке наче вітер вибивається з кошлатої синтетичної шуби
світлофори іще безладно блимають після ночі
з хідників забираються геть до брам і підвалів нічні блукальці
безпритульні п'янички, зашугані пси

з недобрими бурштиновими поглядами,
неприхищені гопніки, вбрані не по зимі повії,
діти зі старечими пиками, нікчемні вуличні духи,

пожмакані холостяки

всі вони влітаються у невидимі течії
чий рух вона регулює на ранковому перехресті
у своїй дурнуватій триколірній плетеній шапці-вуханці
схожа на фінську принцесу оленів на верну до растафаріанства
лахміття на ній ворухиться наче водорості на коралових рифах
лахміття таке строкате його так багато що здається
ніби вона зовсім гола й незахищена як ті хто не потребує захисту
як ті хто може і сам захистити якщо умієш покликати
як маленький холодний вітер безсмертя

«у нього просто більше немає сили...»

у нього просто більше немає сили ворушити це листя
визбирувати строкатих метеликів з її волосся
а вона така дівчинка із самсари
на всю голову хвора і їй здалося
що вони могли би разом кудись плисти

неважливо куди хай недовго і не разом а поруч можливо
як морські черепахи дельфіни або чехоні
влітку з моря виловлювати голіруч абрикоси і сливи
годувати персиками одне одного доки вони солоні

цілувати в долоні фруктовий сік ненаписані ноти
станцювати або заспівати потік Чумацького шляху
замість питати «хто ти?»

але в нього просто більше немає сил ворушити це листя
і в цих водах осяйних ані поруч ані разом з кимось плисти

ALLA GYSYCH - АЛЛА ГИСИЧ - RUSSIAN WOMAN

5. Катерина Бабкіна

Катерина Бабкіна — українська письменниця (поет, прозаїк), драматург, сценарист, фахівець із зв'язків з громадськістю. Авторка поетичних збірок «Вогні святого Ельма» (Лілея-НВ, Івано-Франківськ, 2002) та «Гірчиця» (Meridian Czernowitz, Чернівці, 2011), прозової книжки «Лілу після тебе» (Факт, Київ, 2008) та прозових і поетичних публікацій в журналах «Сучасність», «Четвер», «Форма(р)т», «Київська Русь», «Святий Володимир», «Кур'єр Кривбасу», «ШО», RADAR, у газетах, електронних альманахах та ін.

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

«Всі вони залишаються, жоден іще не йшов,..»

Всі вони залишаються, жоден іще не йшов,
жоден не виводиться з організму, як найгірший токсин.
На лопатці в неї метелик, на животі — застарілий шов,
шрам від апендициту. Вся вона як бурштин,
в якому завмерли чорні комахи їх дотиків і розмов.
Все, що з нею ставалося — задні сидіння авт і світлі аеропорти,
теплі каюти і місця при проході або коло вікна,
всі готельні кімнати і кухні найменших в світі квартир,
всі номери, адреси, відбитки пальців, погляди, імена —
все в ній в'язне, як піна, не хоче ніяк зійти.
Серце її — діамантове коліща, затиснуте з всіх боків
досконалыми механізмами пам'яті і часу.
Б'ється як пташка душа її квола серед стін голосів
і зізнань або зазізіхань, ніби замкнена на іржавий засув
усіма, хто кохав її, снів нею, торкався її, хотів,
зневажав її, залишав — словом, тими, хто з нею був.
Літня ніч приносить полегкість, та не розраду нічним містам,
матерям і невротикам, паркувальникам, виснаженим теплом,
воїнам печалі, полеглим без ліку і без потреби.
І коли вона спить, її пальці тонкі торкаються шиї там,
де пульсує живе і ніжне артерії джерело,
щоб роздерти, випустити, звільнити місце для себе.

«Валентина, двірничка, руда і ходяча біда...»

Валентина, двірничка, руда і ходяча біда.
Вся побита артритом, худа і страшна з обличчя.
Люди кажуть, вона комунальне майно розкрада,
і ще, кажуть, алкоголічка,
і безцільно клясти і врочити має звичку.
Сміттєпроводу ключниця, хоронителька гаражів,
у під'їзді плекає грибки і запахи неприємні.
Невідомо, чи хоч хтось колись з нею разом жив,
але коли уночі особливо темно —
Валентина виє і плаче на тисячу голосів.
Діти зводять її на кпини — ряба, кирпата,
непомита, відлюдькувата — а вона ж акуратно
береже в підвалі скарби свої — мітли, палі, лопати,
котрі мешканцям за потреби видає безоплатно,
якщо зранку постукати в її восьму, однокімнатну.
І лише коли в сутінках світлий дощ випада,
і нікого в дворі немає, крім авт, і дерев, і круків,
і парує вогка земля, і дзвенить небесна вода —
Валентина виходить і довго стоїть одна.
А тоді злітає, розвівши покрючені руки.
І шугає над містом, над чужими дворами
де вона не була, де ніколи не прибирала.
І в ці миті нею бути хотів би кожен,
і ми всі намагалися. Але ніхто не може.

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

6. Ніна Паламарчук

Народилась та живе у місті Житомирі. Учасниця літературно-мистецького об'єднання «Оксія». Вчитель математики, керівник шкільної літ-студії «Світлограй».

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

«А смешные девчонки...»

А смешные девчонки
тебя уже называют «тетенька».
Прогибаешься перед миром.
По линии сгиба бойкие
говорящие попугаи тебя повторяют:
«Отошли тридцати, и будет тебе счастье»...
Отсоси двадцати, чтоб хоть как-нибудь называться.
Ты раздваиваешься на ветки
яблонь, разбрасывая себя, четко
впечатываясь в грудь.
Помнишь, когда мама была девчонкой,
такой еще мудрой,
и еще с тобой разговаривала,
вы отвернулись от мира, наивные,
и совсем еще даже не пошлые,
чтобы гладить окно,
за которым пряталась кошка
беззвучная, но несомненно пушистая.
Ты прогибаешься в мостик,
в зрачках остаются огрызки
глазных яблок.
Огороди себя от
правды-неправды
выдуманными историями,
креативными страхами,
растаманскими байками,

байкерами,
охами-ахами
бабушек у подъезда.
Если трезвая,
борзая и тоскливо юная,
эспрессо от экстраверта,
тюнинг от тюнера
отличаешь на раз —
туда тебе и дорога.
Мыслей внутри столько,
что впору в асфальт закатывать.
Бабушки ахают-охают,
тебе все изрядно пох,
ты разучилась загадывать.
Попугаи поют матом.

Кошка Шрёдингера *(в соавторстве с Ларисой Паламарчук)*

Я исходящий теплом разноцветный ящик.
Кошка внутри меня просится на свободу.
Если сумеешь — довольствуйся настоящим,
Если поверишь — разбейся стеной о морду.

Можешь озябнуть и вынырнуть на поверхность —
Кошка внутри не мяукает, не мурлычет —
Озера, чтоб черно-белым графити греться
Ночью, выращивая частокол из спичек.

Кто их поджег для того, чтобы стало жарко?
Черную кошку не отличишь от тела.
Черная кошка молчит изнутри подарка
И конденсируется в слова на стенах.

Черная кошка, шепни мне из них четыре!
Я — говорящий вдогонку фанерный ящик.
Головы спичек играют победу Пирру.
Кошка двухмерная.

Я — становлюсь старше.

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

7. Наталя Єрмоєнко

22 роки. Народилася у Чернівцях, має диплом бакалавра з міжнародних відносин. Живе у Львові, навчається на Магістерській програмі журналістики Українського Католицького Університету. У 2011 році виступала на молодіжній сцені фестивалю MERIDIANCZERNOWITZ, у 2012 стала лауреаткою Молодої Республіки Поетів на Форумі Видавців. Хоче бути матір'ю і мистецтвом.

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

СТО.К

жінка довго говорить по телефону
тримаючи в руках шматок зеленої тканини:
«тут на секунді знайшла дешеві штори
тільки штори, тюлі нема,
гачки можна буде зробити
колір, навіть не знаю як пояснити тобі
темний? ні, швидше світлий
дуже світлий, тканина гарна на дотик,
колір бежевий, ні, топленого молока,
як пояснити тобі,
дивися, має такий навіть трохи
зелений відтінок, чи що»
на бога, думаю, жінко,
ці штори геть смарагдові
що ти скажеш чоловікові коли прийдеш додому
що він скаже тобі
за щастя, якщо вам не йдеться про гроші
якщо ж ви — молодята
або лише нещодавно з'їхалися
живете самі, це якщо пощастить
або з його батьками
на бога, жінко,
що ж скаже тобі свекруха
за ці гидкі штори
кольору топленого зеленого молока
скривиться, змовчить, подумавши

«готує паршивий борщ,
хріново прасує сорочки,
сліди її місячних у ванній,
її косметика у трюмо,
її стогони вночі
її гидкі зелені штори»
це якщо пощастить
бо може ще сказати
не скривившись і не змигнувши оком
«хороші штори»
це якщо все на правду погано
і вона тебе любить

acrosstheuniverse

а вона намагалась триматись невимушено
і сперлась плечем об одвірок
ще й пальцями обхопила лікті
щоб не видати хвилювання
а він повільно за'вязував шнурівки
ставши на одне коліно перед нею
виходили ідеально рівні бантики
без жодного шансу зашпортатись об них
під час ходьби
не існувало жодного місця, окрім цього
вузького коридору
вона чула, як потріскує, зникаючи, галактика
але не могла ворухнутися
лише слухняно чекала
доки він зав'яже шнурівки

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

8. Марія Банько

Народилась в Миколаєві, де відбулися перші спроби текстів. Після переїзду до Києва близько 5 років нічого не писала, потім тексти повернулись, і почалося фестивальне життя: «Каштановий дім», «Підкова Пегаса», «Ватерлінія», «ШОРОХ»... Автор ресурс «Літфест», маю публікацію на «Полутонах» і в низці конкурсних видань. Балансую між «текстами, написаними жінкою» і «текстами, написаними для жінок», намагаючись не скотитися до другої з цих категорій.

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

Кукушкины дети

Горе имеет вкус прогорклого молока,
Но не в зелёной кружке (надбито дно),
А в полногрудой женщине в кимоно —
Бивнем слоновьим вспарывает бока.
Парное, воловье, мягкое, словно олово,
Сердце опрокидывается стаканом
И выплёскивается — в голову.

Но высыхают ягоды на губах.
Вода уходит, и, будто из десен зубы,
Показываются Тадаока и Идзуми.
Идзуми Сикоко, сколько ещё? Пропой!
Не матерью — доброй нянькой в цветной рубаше,
Звонкой, едва седеющей амадиной
Ты маленьким детям расскажешь о маме, длинной
Дороге и колокольчиках над тропой.

Все рядышком — на коленях и на кровати.
Подсолнухи — говоришь, а они кивают.
Ты чувствуешь, будто медленно оживаешь,
Уставшим лицом прикладываясь к ручью.
Ручные, ещё не умеющие сказать —
А значит — и врать, образующие не стаю,
Но что-то намного большее — вырастают
В лоскутное поле — огромное, как Хонсю.

Приходят к тебе, не нажившей своих таких,
Ослепшей над долгим чтением и вязанием,
Взъерошенной птицей выпорхнувшей в окно.
Кукушкины дети каждые выходные
Приносят печенье с добрыми предсказаниями
И самое свежее теплое молоко.

Лисёнок

Лис мой ласковый, морда рыжая, я твой... кто?
В животе у меня нора, на дворе — тревога.
Колыбелька дрожит между Стиксом и потолком.
Пусть приснится ему наша бронзовая Лакония,
Пусть из неба на губы капает молоко.

Ты кусай меня, рыжий с проседью, я — вкусней:
Под лопатками переспелые альвеолы.
Если в папу пойдёт, значит, вырастет храбрый воин.
Если в маму — то льдиной тронется по весне,
И никто его никогда уже не догонит.

Сколько лет во мне, рыжий, мостишься? Спится? Сладко ли?
Принц мой маленький, поцелую тебя в бочок.
Твоё детство залипло крошками под подкладкой
Голубого плаща, наспех спянного с крючком.

Мы выходим гулять из норы в ледяное полымя.
Видишь, хлопьями небо падает — это снег.
Видишь, пряничный домик клюют голубые голуби,
Это — синие птицы на первой твоей войне.

Лис стареет, сынок растёт, я живу в провинции.
Сад укрылся шиповником, жимолостью, плющом.
Мой спартанский мальчишка становится маленьким принцем,
И находит лисёнка,
и прячет его под плащом.

ANA CUBA - АНА КУБА - SPANISH WOMAN

9. Олена Рибка

Поетка. Одна з авторок книги «Довжиною в ніч» (Харків, 2011; спільно з А. Сазанською, К. Каруник), перекладач поезії для дітей. Публікувалася в журналах «Кур'єр Кривбасу», «Шо», антологіях «Степ/Step», «М'якуш», «Парк Горького періоду», альманахах Міжнародного літературного фестивалю Форуму видавців у Львові (2010), «Каштановый дом» та ін. Стипендіат Союзу українок Америки. Співзасновник мистецького об'єднання «Бочка», член оргкомітету фестивалів «Йогансен-fest» (2011–2013, Харків), «Delibertate» (2012–2013), «Від Сковороди до Сковороди» (2012, Львів). Заступник директора з наукової роботи Національного літературно-меморіального музею Г. С. Сковороди.

ANAHI ELEUTERIO - ΑΗΑΙ ΕΛΕΥΤΕΡΙΟ - ARGENTINEAN WOMAN

«Що ж ти, малятко, шукаєш чужого плеча,..»

Що ж ти, малятко, шукаєш чужого плеча,
Що тобі кава і посмішка ледве грайлива?
Вловиш цей присмак, неначе лункого м'яча,
Під парасолю веде цинамонова злива.

Що ж ця бруківка така ненадійно м'яка,
Що ж ці цілунки такі незрадливо цнотливі?
М'ячику хлопчик білявий дасть копняка.
Що ж тебе так безвідмовно від кави накрило?

Що ж ці радари вловили хвилі журби,
Що ж елегійно ця осінь зриває каблучки.
Дівчинко, треба до кави додати води...
Дівчинко, дай мені, дай мені, дай мені ручку!

Ритми такі, аж під серце, мов струмені, б'ють,
Голос зривається кашлем, заходиться сміхом.
Сходить додолу долоня, мов сонце, мов ртуть,
Тут розкрутила тривога, підкована лихом.

Що ж ти, малятко, ля-ля і ля-ля про любов?
Ночі нестримно перетікають кальяном,
Дівчинко, ти на помилках навчилася знов,
Зрештою, ти це робитимеш бездоганно.

От тобі й свято, закінчиться дощ і мана,
Ніж філософій торкнеться пів'яблука ока,
Плаче і плаче, тече і тече ця війна,
Дівчинці це перемир'я вилізе боком.

Що ж тобі, дівчинко, циркулем креслять любов,
Нестримну таку і майже геометричну?
Дівчинко, ти на помилках навчилася знов,
Це переходить у пам'ять, у каву, у звичку.

Ця кора не витримала зими і тріснула...

Ця кора не витримала зими і тріснула.
Ці руки не витримали напруги й обвисли.
Ці слова нічого не значать, поки лунають дзвони,
Але згодом ти все одно заплутаєшся у них,
Наче в заростях кропиви і довгій спідниці,
На кінчик якої наступаєш щоразу,
Як із вуст зривається невірна відповідь.

А солов'ї п'янкіші за результати дегустації,
А птахи вміють нявкати і не замовкати,
А замок навішуєш і навішуєш, гримиш ключами,
А ключиця напружено ловить погляд,
Що відкриває тобі незвідані таємниці.

Цей світ не такий простий, як здається.
Цей світ не такий складний, як думаєш.
Цей світ стає океаном із океанічною ніжністю,
Пініться й змушує роздягатися: ось я, море.
Ось я, світе!

І відходячи від дерева, ти все ще відчуваєш:
Ця кора не витримала зими і тріснула.
Ці слова тріщать. І тільки руки тримають
І не дають впасти. Навіть коли заплутаєшся.

ANAHI ELEUTERIO - **ΑΗΑΙ ΕΛΕΥΤΕΡΙΟ** - ARGENTINEAN WOMAN

10. Ірина Шувалова

Поетка, перекладачка. Здобула дві вищі освіти — філософську та перекладацьку. Також як стипендіат програми Fulbright Ірина навчатиметься на магістерській програмі з порівняльного літературознавства в Dartmouth College (2013–2014 рр.). Її дебютну книгу поезій «Ран» (2011) було відзначено першою премією літконкурсу видавництва «Смолоскип», українсько-німецькою премією імені Олеся Гончара та премією «Благовіст». Друга поетична збірка авторки «Ос» побачить світ у «Смолоскипі» у вересні 2013 року.

Поезії Ірини перекладено сімома мовами, сама ж вона перекладає переважно з англійської. За переклади поезій Теда Г'юза Ірину було відзначено премією «Метафора» (2012), а за переклади віршів російського поета Сергія Чєтри англійською Ірина здобула Joseph Brodsky / Stephen Spender Prize (2012). Крім того, вона стала лауреаткою письменницьких стипендій Summer Literary Seminars (Литва, 2011), Ventspils Writers' and Translators' House (Латвія, 2012) та мистецької резиденції Ionian Center for the Arts and Culture (Греція, 2013). Поїздки до Греції Іриною було здійснено в межах гранту програми «і3» Фонду «Розвиток України».

Твори, переклади та дописи Ірини виходили на сторінках таких видань як «Всесвіт», «Критика», «Український Журнал», «Четвер», «ШО», «Radar», «International Poetry Review», а також численних альманахів та антологій. Вона є співупорядницею виданої в «Критиці» антології квір-літератури «120 сторінок содому» (2009).

ANAHI ELEUTERIO - ΑΝΗΙ ΕΛΕΥΤΕΡΙΟ - ARGENTINEAN WOMAN

«коли ти мене опускаєш повільно на ліжко...»

коли ти мене опускаєш повільно на ліжко
тримаючи тільки поглядом невідривно
я в темряву ковзаю радо як в тіло ніж
як самогубця в воду до мідних риб

як із долоні в долоню тече пісок
як крапля тане просочуючися в ґрунт
як гравець заточується на бігу
доки суддя не зупиняє гру
як чорно-білими сходами котиться дитячий візок

як той хто між дерев заблукавши в сутінках
виходить на узлісся за яким нічого немає
так вислизаю розчиняюся я відсутнішаю
і тільки погляд твій тримає тримає мене тримає

«теплі нічні птахи молоко дороги...»

теплі нічні птахи молоко дороги
спина сліпого дня що стоїть на віддалі
я відпускаю з пальців клубок тривоги
я віддаюсь задарма тим кому я віддана

чорна ріка роси заливає пагорби
тоне земля скляніє обличчя місяця
тіло моє у тишу пускає пагони
я вкорінилась я тепер геній місця

подих припливу шукає мене навпомацки
сині пловці пірнають із дна у небо
я вкорінилась у землю тепер я вдома
хто мене зрушить тепер хто займе мене

хто зістриже волосся трави кошлате
зріже мозоль гори із п'яти земної
я вкорінилась а отже лишусь стояти
камінь і вітер і чорний вогонь зі мною

ця золота доба неминуче вічна
вовна й солома й порох і мокра глина
я підставляю часу своє обличчя
тріщинка в тілі пускає сльозу смоли

я нерухома — тож хто мене нині спинить

«серце,..»

серце,
куди я не гляну — усюди райдуги
серце,
я вся жива — і немає ради
груди мені прошито
стібками радості
дерево
(те що ми)
доросте до раю

серце,
сміється обличчя землі рябе
серце,
цвітуть сузір'я по всьому обрію
і я
під ними
за руку беру
тебе
бо разом з тобою іти
так нестерпно добре

ступати зосереджено
слід у слід
із кожним кроком провалюючись
у небо

серце,
я хочу народити світ
від тебе

ANAHI ELEUTERIO - **ΑΗΑΙ ΕΛΕΥΤΕΡΙΟ** - ARGENTINEAN WOMAN

11. Лариса Радченко

Лариса Радченко народилась 16 лютого 1985 року у Львові. Кандидат медичних наук. Переможець 5-го хмельницького слему, конкурсу видавництва «Смолоскип» та конкурсу Романа Скиби «Неосфера», переможець поетичного фестивалю «Ватерлінія» та лауреат гран-прі фестивалю «АН Т-Р-Акт». Вірші публікувались у часописі «Соты», збірнику «100 молодих поетів України», альманахах «АН Т-Р-Акт», «СПАМ», «Степ», «Голоси», антологіях «Березневі коти», «Ляляк», «Червоне і чорне: Сто українських поеток ХХ ст.». Автор поетичної збірки «Пташині клітки ребер».

ANAHI ELEUTERIO - **ΑΗΑΙ ΕΛΕΥΤΕΡΙΟ** - ARGENTINEAN WOMAN

— причинна —

не вбирай білих перлів — дівкам до заміжжя не можна
не носи бурштину бо накличеш на себе біду
насувається ніч пишнотіла духмяна тривожна
по колючій стерні по росі я до тебе прийду

а мати кажуть він тобі не рівня
а баба кажуть бог тебе спаси
а в мене голова пуста шпаківня
в якій ночують тіні й голоси

не всміхайся зухвало — що скажуть сусіди про матір
і не вештайся полем — що скажуть про батька свати
у неділю мене на колодку закрили у хаті
бо у церкві вінчався з рудою красунею ти

а батько кажуть схаменись дівчино
а дідо кажуть стид на все село
а я собі сміюся я причинна
мені й дитину вітром принесло

— піфія —

дощ не суцільний: складається з крапель і брил
кисень та водні два зв'язані клятвою мертвою
вивчи зі мною напам'ять наймення вітрил
білих трикутників вітру складну геометрію

кожен відмінок лягає в свої стільники
бджоли ховають нектар у криницях під бровами
я би хотіла прийняти імення ріки
тої, що робить звичайні тростини цукровими

не діалог це, безглузде лише інтерв'ю
ти мене довго не бачив, скажи, чи я виросла?
ні, тільки збільшилась в розмірі. я тебе вб'ю
тільки для користі. знай, ти заражений вірусом

крихітним зернятком злості з білка й днк
зародком гніву, наповненим гноєм і лімфою
я заслуговую квітів — букета, вінка
я відчуваю і передбачаю, я піфія

ANDRES GONZALEZ - **АНДРЕС ГОНСАЛЕС** - UKRAINIAN WOMAN

12. Мідна

Мідна — поетеса, арт-менеджер, піар-спеціаліст у сфері концертного промоушну та промо артистів. Лауреат третьої літературної премії видавництва «Смолоскип» (2013). Фіналістка проекту «Прогулянка з поетами» Міжнародного поетичного фестивалю «Meridian Czernowitz-2012». Переможниця конкурсу хайку Міжнародного фестивалю поезії «Spoke'n'Word on Tour-2011» (кращий хайку було інстальовано у варшавському метро серед переможців з усього світу). Учасниця фестивалів «Ватерлінія», «Березневі коти», «De Libertate», «Трипільське літо», «Йогансен-фест», «Книжковий Арсенал», літературного фестивалю у рамках «Форуму видавців у Львові». Член організаційної ради фестивалю відеопоезії «CYCLOP» і проекту «Поетична пошта». Куратор поетичної сцени «Мідний Гоголь» на «ГогольFest-2012». Ініціатор і куратор заходів за участю поетів, музикантів і акторів.

ANDRES GONZALEZ - АНДРЕС ГОНСАЛЕС - UKRAINIAN WOMAN

«та що відає...»

та що відає
переходить із племені в плем'я
із полісу в поліс
із крові у кров

залишає по собі амулети і коси
нове життя в історії воєн
і видимого бога

«ВКЛОНІМОСЯ СОНЦЮ» – ГОВОРИТЬ

і та яку кличеш до себе
із узбіччя шумної автостради
відає

тільки забула дорогу до сонця
ходить собі від авто до авто
шукає розради
розмінює природну силу
збирає дріб'язок на квіток до бога
в один
бік

«із посіяного мною між вами народжуються діти...»

із посіяного мною між вами народжуються діти

зрошені трави пахнуть до сліз
роблять годину ранню виразною
думи тонуть у свіжості і повертаються зі знаменням

у домі безкрайнього літа зріє душа
котиться сонце полями і будить замовчану ніжність
намотує колами саяво найтоншої грані

за мить я отримаю те на що так давно сподівалась

ще вітру немає світанок тумани приніс
а віяння дива здійсмає вітрила
я просто так довго просила

у домі великого серця повернуто ключ
і так забагато всього і так мало із цього потрібно тепер
коли довгождана любов розчиняється в прані

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

13. Анна Малігон

Народилася 1984 року. За фахом — філолог. Лауреат обласних, всеукраїнських та міжнародних літературних конкурсів: «Молоде вино» (2001 р.); «Гранослов» (2002 р.); «Культреванш» (2004 р.); «Спробуй» (2004 р.); «Любіть Україну» (2005 р.); «Смолоскип» (2005 р., 2006 р., 2011 р.); премії «Благовіст» (2012); «Ватерлінія» (2012); Міжнародної україно-німецької премії імені Олеся Гончара (2009 р.), фестивалю «Київські лаври» (2013) та інших.

З 2004 р. — член Національної Спілки письменників України (Київська організація), з 2011 — член Ради НСПУ. Нагороджена стипендією Міського голови (м. Київ) 2010 та 2012 рр.

Брала участь у нарадах творчої молоді (м. Коктебель, 2002 р., м. Ірпінь, 2002–2008 рр.), літературних фестивалях (фест. у рамках Форуму видавців у Львові, «Київські лаври», «Гоголівка» та ін.). Публікувала поетичні та прозові твори у численних літературних альманахах, антологіях («Дві тони...», «Літпошта», «Червоне і чорне» тощо), часописах (зокрема, «Березіль», «Вітчизна», «Кур'єр Кривбасу», «Київ», «ШО». Авторка поетичних збірок «Дзвінок у двері» (2003), «Переливання крові» (2012), «Покинутим кораблям» (2012).

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

«Жінки, що не записують адрес,..»

Жінки, що не записують адрес,
раніше прокидаються й шукають
не цигарки не одяг і не каву,
а вихід — він же має бути десь.

Жінки, що не лишають номерів,
ніколи не вовтузяться з ключами,
зникають так, щоб їх не помічали
у світанкових сутінках дворів.

Ідуть назад — і струшують луску
рясних пліток на виставлені сіті,
ідуть тихіше за війну піску
із часом — і за все на світі,

що не звучить, не заважає йти.
А потім — знову виринають звідкись
жінки, що не бояться висоти.
Бо просто вниз їм ніколи дивитись...

Плачеш

Сестро, коли ти плачеш, я стираю із тебе плями
і цю передчасну осінь з її недозрілими журавлями,
хвилини тугого проходження в янгольську хвіртку,
хвилини, коли починаєш палити з фільтра,
а жити — з фіналу, і ліва тремтить, як убивця,
коли вже не можна — назад, а вбивати — стомився.
Сестро, візьми ці ліси, ці хатини і скриню з ляльками,
і жито над прірвою — те, куди ми тікали,
потріскане фото — сепія — без рамки, печаль дитинства,
що у затишній кишені могло вміститись.
Убий мене на світанку, а я повернуся під вечір,
довести великі надії, маленькі втечі...
Сестро, де наші плетені гетри, навушники і палатки?
Ти влипла в таку чистоту, що не видно, куди стріляти...
Сестро, не плач, наші феньки вже пахнуть чужими руками,
земля не пригріє — вона кам'яніє, вона уже — камінь,
і близько суддя, той, кому ти не кинеш на лапу,
ми носимо Gucci, Cavalli, ми жлуктимо граппу,
і нищимо все, що не підійшло нам.
У нас на руках підростають гаванські бішони.
Сестро, коли ти плачеш, я знаю, що ми знайшлися
у цьому тумані, де потягів свист — гострішим
здається, ніж будь-коли, де початки
нашої спільності б'ють висоту, як чайки,
де страх перебільшує тінь, як дитина — почерк,
де схований ніж кровоточить, а час пісочить...
Знайшлися, і ось — ця спонтанна твоя присутність
за спиною, в тінях, колюча й дзвінка, як суфікс,

мене дістає і тримає, штовхає і ловить
на тому, що я вже не знаю, з якого слова
почати солодку напругу, щоб знову поряд
відчути тебе, як голодна гвинтівка — порох.

Сестро, візьми цю війну, достріляй, догуляй, а мені би
спокійно ростити нулі, як арабські німби,
крізь них пропускаючи наші поразки, прибутки.
Плач, я так хочу з тобою бути...

BENOIT PAILLÉ - **ΒΕΝΥΑ ΠΕΪ** - CANADIAN WOMAN

14. Аня Гераскіна

Харків'янка, киянка, а віднедавна мешкає у Санкт-Петербурзі.

Поет, есеїст, рекламіст та учасник багатьох літературних акцій і фестивалів, зокрема «Київські Лаври», «Московський відкритий міжнародний книжковий фестиваль», Ubud Writers & Readers Festival . Неодноразово публікувалася у різноманітних інтернет-виданнях, альманахах, періодиці України та закордону («ШО», Київ; «Октябрь», Москва; «Новий журнал», Нью-Йорк).

Лауреат міжнародної премії «Дебют» за оповідання «Я тебе не слышу». Автор книги «Його звать Міша або Зорі в макаронах»

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

Лида

В парке тесно от вздохов и старых седых голубей.
Лидочка ловит зайчиков на лету.
Лидочка реагирует на Манту
И голосит в пустоту: Ту...ту...

Любит, не любит, а парходам все нипочем,
Что говорит на их языке заводных ключей.
Лидочка держит спинку, ведет плечом –
Этот прием прекрасен, да все ничей.

И когда парходы собираются в ряд,
И когда они машут крыльями, праздничные стоят,
Лидочка чувствует теплоту –
Самую личную, ту, ту, ту.

В парке засветло только горлицам ворковать.
Лидочка простынь душит, идет в кровать.
Лидочке снятся крики ее детей.
Просыпается мокрая, до чертей.

И когда за парком разносится три гудка,
По аллеям мечется, пялится на причал.
Вас ведь, Лида, верности не учить!
Вам от безысходности не кричать!..

А на первое будет первое.
А на второе — второе.
А на третье — обидное. И компот.
Лида спит. Ей закрывают рот.

Арахис, миндаль и кешью

Эль,
а ее звали именно Эль,
заходит прямо, не держит дверь
и садится четко напротив окна.
Сдержанно холодна.

Женщина с губой, как у зайца,
взглядом, как у ежа,
чертовски нехороша,
садится рядом.

«Нет, — говорит, — не надо рассказывать.
Вы все приходите, плачете — как вам отказывать?
Я заварю тебе чабреца, отогрею ручонки мятой.
Хватит смотреть на меня утварью виноватой!»

Потом женщина воздевает руки туда, где лампочка
и страдает кусок обоев.
Поднимает голос, целует его да мечется.
«Бог с тобою»
повторяет и вертится, вертится. Как дурная.
Будто канцелярия божия — выходная,
а она сама осталась главная — по папочкам, по отчетам.
Знает, как Там, и видит немного, чё Там.

У тебя, говорит, девка,
ни сна не видать, ни духа.
По карманам пусто,

на нёбе — тепло и сухо.
Ты, говорит, невинная полусладкая.
С лица не запить, ни выпить.
Никого под боком. Всё — Припять.
Сплошная Припять.

И уж если он тебе нужен,
бери его. Отбирай у жизни.
Грызи до кости.
Люби до гроба.
И смотри, дорогая, в оба.
На его бесподобный профиль,
на его бестолковый свитер.
На его запятые, на термос, значки и твиттер.
Отыщи его, милка, пока он следов не вытер.

Эль выходит пустая и тихая.
Будто ведро с брешью.
Будто орешек в кармане — арахис, миндаль и кешью.
Набирает по памяти: тридцать, пятьсот, двенадцать.
И собирается не сдаваться.

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

15. Маргарита Ротко

Народилася в Києві 1985-го року, де і мешкає по сьогодні. Журналіст за фахом, наразі — перекладач.

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

Пекло тріпає килим

Цідять сумні будинки місяць крізь чорні вола.
Пекло в китайським халаті витріпує сивий килим,
зліплений з індіанок, десятирічно-кволих,
сплетений з альбатросок у гамівних вітрилах

темряви, що жіноцтву світить, як свічка тала,
наче руно, з язонів здерте із клаптем шкіри...
Пекло той килим тріпа — наче жагу Тантала.
Пекло той килим тулить в посуху двох інжирів

в чайна-халаті, — наче скарб чи дитя, — до плачу
кульок повітря, здутих з гойдалок на подвір'ї.
Сіпає нитки сонця з неба холодна швачка.
Темрява лиже лавки-плями гірких пломбірів

із молока з ліхтарним присмаком. На деревах,
у порцеляні вітру замкнених, птахи голос,
наче любов, втрачають. Плачуть зірки про невід.
Тихі нічні бажання, ніби древляни — Ользі

з лазні, — волають Пеклу в м'ятій китайській байці
про чергові судоми, пінне кипіння жовчі...
Тріпає жінка килим. У мозолясті пальці
темрява, мов комаха, яйця страшної ночі

їй відкладає, щоб їй темні думки росли крізь
синю цупку тканину в рудоквітковий несмак:
щоб в ополонку суму, як у хвилястий Світязь,
їй припливали весни, вбрані, як баронеси,

імператриці, зшиті з дутих химер придворних,
кольору губ какао вільні туземки з Фіджі,
білі слов'янські лади, круглі, немов валторни,
чорні кармен-торнадо в танцях катастрофічних, —

вчити її гасати в джунглях свобод і хоті,
вчити її змиратись з тихим згасанням вогнищ,
вчити її коритись лагідним дон-кіхотам,
вчити її мовчати, якщо потрібна поміч...

Тихо варити телік, наче сумнівну зупу.
Не прокидатись, поки вічний сусід не зцілить
втечею. Натирати сміхом відьомським ступу.
Передчувати повню, — наче застуд бацили.

Пити дощі, як м'яту. Ніжно гойдати злидні.
В старість повзти по хвилях споминів, як вітрильник.
М'яко плекати пекло внутрішнє, й ене літо
тріпати на подвір'ї поночі, наче килим...

Просто живе

... так і жила — танцювала щоніч сльозу
біля тростинки надії. Вживала збори —
фіто чи фіго. Вечір носив їй сум,
гלечики, воду, уламки чужих історій,

стогін з горища, шепіт підсніжних кол,
радість, яка не давалася в руки, хоч і
гріла потроху — крильцем чи плавником
ночі. Ї вона вдивлялась в химерний почерк

того тепла й говорила теплу про сік,
що в ній тече та впадає у світло, — мовчки:
«Не довіряю. Богові терези
завтра хитнуться — й розіб'ють об дах дзвіночки...

Не довіряю. Лиш на тобі живу —
так, як трава — на корінні, пропахлім кроком
бога підземно-пташиного, що на шву
неба зникомого в вітрі шукає бога.

Так, як сторожа чорних акацій — на
темно-кривавих шальварах звірей, забитих
задля забави. Так, як живе стіна
церкви колишньої — в шепоті динамітнім

квітів-прибульців з інакших сумних планет.
Так, як повітря — на мокрім світанні ніздрів
холоду. Так, як живе Антуан де Сент
в зірці, якою змії зруйнують місто

серед пустелі хлопчиків із ниток
часу на час камінний збирає у пригірщ...
Чуєш? — трава по тінях твоїх Ніхто
йде ворожити, звідки й коли ти прийдеш.

Бачиш? — дерев розхристані жар-серця
зливи-коралі вдягають — тобі на втіху.
Квіти, що вимокли, просять тепла в Отця,
жеби тепліше й відчутніш у крок твій дихать...»

Не довіряє. Просто собі живе.
Наче трава, втискає у кригу кігті...
Теплий компот із брехні-не-зізнань — вишень
з сіллю — втомився вже з ротика їй пахтіти.

Вечір втомився носити їй воду й глек
з сиром хмаринним і снами про те, як трави
люблять коріння й готують йому з омег
сніжних весну, і небо, та інші страви...

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

16. Юлія Броварна

Художник-графік, поет, м. Вінниця.

Перебувала й притягувалася: «Лірики Transcendent'a», «Літавіці», «Асоціація українських письменників», «Спілка Журналістів України».

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

Только зверь и женщина

Только зверь и влюблённая женщина видят тебя насквозь.
Ты не помнишь собачьей морды, не помнишь её лица.
Сколько было зверей и женщин, покуда ты вкривь и вкось
Эту землю топтал...Но их взгляды длятся. Три мудреца
На арабском рынке, где ты выбирал оружие и коня,
Говорили: от глада, от мора, вора, воды, огня
Берегут тебя зверь и женщина, глядя в ночную тьму.
И пока молчат по-своему Милостивому Ему,
Ни цунами тебя не возьмёт, ни смерч, ни самум,
Намотай на ус себе, запиши на ум.
Все глаза проглядели в ночную тьму и дневную даль,
Вот выходит она на порог и зверь её, и они — твои.
Потому попутными были муссон, пассат, и мистраль,
Потому идёшь домой, о, пресветлый царь, на своих двоих.
Потому домой идёшь. ...сколько было в пути домов,
Очагов и хлеба со вкусом чужой земли.
Ты устал, «останусь» — уста, отсекая, рекли, но кровь
Говорила: «Заговор, встань!» и два взгляда тебя вели.
Только зверь и женщина со своей ворожбой:
Ты — любим, любимой дойди невредим...
И пока не сводят с дороги глаз, ты идёшь домой.
И пока идёшь ты, — над ними небо и Бог над ним.

«Сидеть, надкусывать ранет, играть надменную девицу...»

Сидеть, надкусывать ранет, играть надменную девицу
И, слизывая сукровицу, ладонь рассматривать на свет,
Когда в заброшенном саду скрипят ожившие качели
И три мадонны Боттичелли к плетёным стульчикам идут.

Седеть вискам наискосок от поцелуев их едва ли:
Они на смерть не целовали, но и для жизни был не срок.
Так страшен молчаливый суд, как пыль на вековых скрижалях,
Где сказано: оса ужалит. Где сказано: они придут.

Саднит разбитый локоток — не вспомнить,
кто так страстно вспомнил.

Земли сцепившиеся комья — остановившийся поток.
У истлевающих цветов, оставленных сетей паучьих
На пряжу нити брать научат и плату стребуют за то.

Сад квит со мною, я — с тобой. На судьбоносном гобелене
Моя ладонь в твоей белеет и крутится веретено.
И только любый — не любой — целует голые колени,
Запястья и глаза оленье и затемно уходит, но

Свидетели и палачи, каратели и маркитантки,
Три музы, парки, иностранки, перевиратели причин
Кладут отравленный ранет, который я беру покорно.
Оса садится. И не больно перегорает в небе свет.

BENOIT PAILLÉ - БЕНУА ПЕЙ - CANADIAN WOMAN

17. Євгенія Баранова

Поет, прозаїк. Народилася в 1987 році у Ялті. Фіналіст Ілля-премії'2006. Друга премія на Міжнародному поетичному конкурсі «Срібний стрілець» 2008. Третя премія міжнародного літературного конкурсу «Согласование времен» 2010 (поезія). Твори публікували «Ликбез», Новая реальность», «Каштановый дом», «Байкал», «Дети Ра», «Южное сияние», «Новая Литература», «45-параллель», «Пролог», «Edita» (Німеччина), «Вікно» (Ірландія), «Поезія третього тисячоліття» (Німеччина) та інші. Автор двох книг — «Зелений Відлік» (2009) і «Том 2-ий» (2012). Учасниця «Київських Лаврів» 2009, 2013. Модератор порталу «Litfest». Авторський сайт — <http://hoagoa.org.ua>

ELISE BOULARAN - БУЛАРАН ЕЛІЗ - FRENCH WOMAN

«Говори обо мне, гори...»

Говори обо мне, гори.
От калибри возьми калибр
и забейся гвоздем в тисках.
Говори обо мне,
строка!

Говори обо мне, играй
Черным морем о руки свай,
черным небом о небо дня.
Находи у меня меня.

Были очи — осталась ночь.
Выпал голос — остался глас.
Говори обо мне, морочь.
Говори обо мне — сейчас.

Говори обо мне! Не жаль
ни чужих, ни своих углов.
Говори обо мне, печаль.
Говори обо мне, любовь.

Мой монолог

Но,
дорогой мой,
если не о любви,
о чем же тогда прикажете говорить?
От литра вина остается сухое «ви»,
поскольку мы «но» умудрились уже допить.

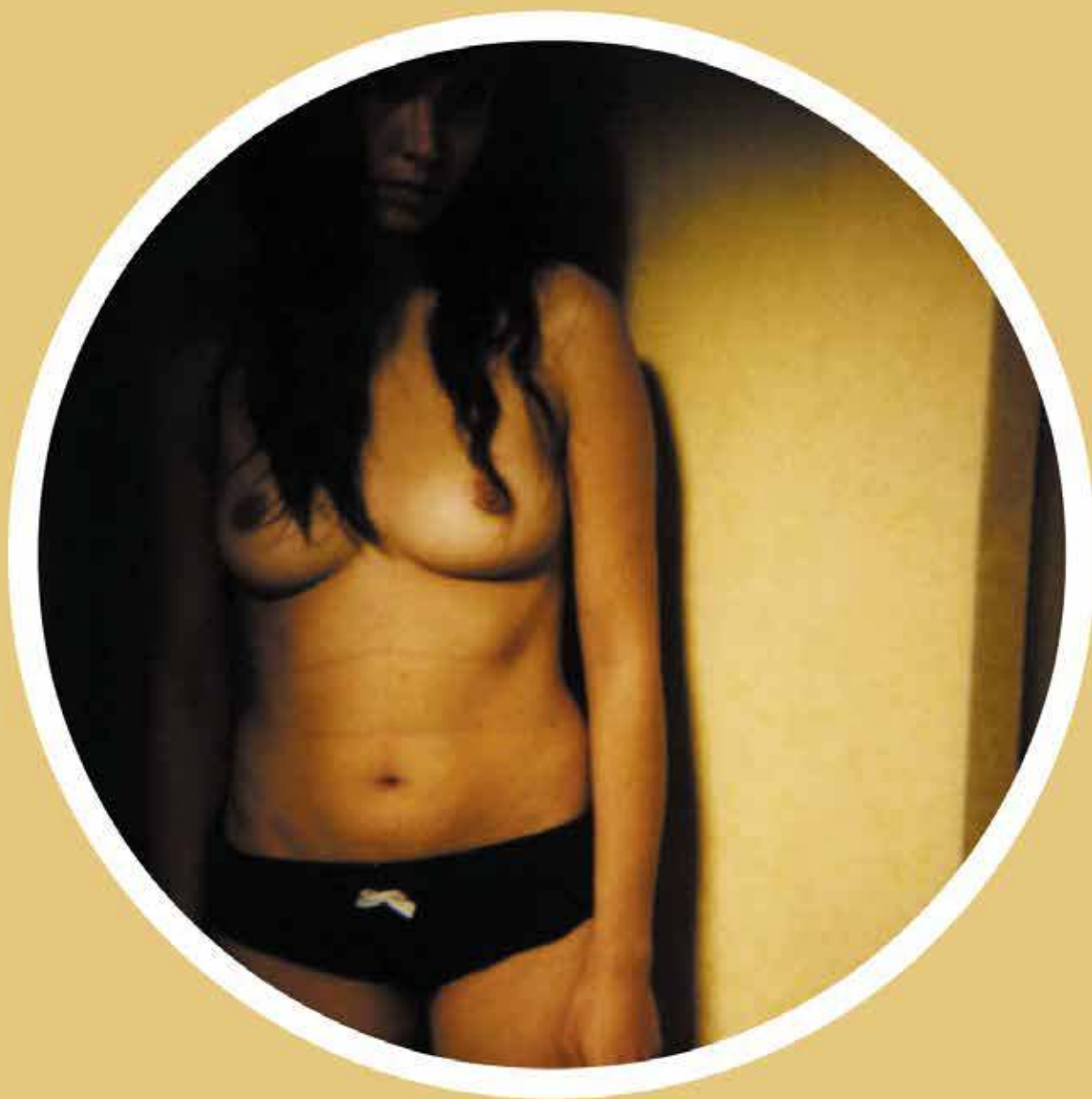
И мне хорошо с вами жить полтора часа.
В среднем выходит
где-то
неделю в год.

За эту неделю
вырастут небеса,
а гордость,
как и положено,
заживет.

Вырастет новая палуба
— кораблю.
И сдастся кому-нибудь в руки щенок-Потсдам.
И мне все равно,
потому что я вас — люблю,
И мне все равно,
потому что я вас — предам.

И мне б не хотелось вас предавать,
но фронт
слишком запутался в сеточках стен и вен.
На этом прощаюсь.
Не забывайте зонт!

Ваша
— подруга
— знакомая
— девушка
Джен.

ELISE BOULARAN - БУЛАРАН ЕЛІЗ - FRENCH WOMAN

18. ЛенКа Воробей

Народилася в 1978 році, в Україні, в місті Харкові. Закінчила ХДХУ, за фахом художник-оформлювач та «дворову школу по класу гітари» :) Автор пісень і віршів.

Учасниця мережевого міжнародного літературного проекту, сайту: www.stihi.ru

Персональний сайт: <http://www.len-ka.ru>

Автор збірок віршів «кіна не буде» (2006), «Анальгін» (2010).

FLAVIO ROMUALDO GAROFANO - ФЛАВІО РОМУАЛЬДО ГАРОФАНО - ITALIAN WOMAN

Ма*

У тебя узелками холодными руки взялись,
светло-синего цвета гипюрчик, перчатки на выход.
Ты сидишь, опираясь худою спиною на жизнь
и молчишь, потому что боишься, когда в ней не тихо...

Сколько крошечных тайн нанизала на нитку минут,
а из них даже час на покой не случился... не вышел...
В тишине недовышитых истин, пожизненных смут,
ты шептала в игольное ушко, но кто-нибудь слышал?

Нарожав нас не очень осмысленно, больно, подряд...
Под ненужной опекою вечно голодного хама.
Очень точный макет, аккуратные пуговики в ряд...
Разве в жизни всё так?
Ты забыла, как плакала...
...мама

Лагерфельд презентует экрану себя и доху,
между всплесками бунта и горсткой плохих новишечек,
ты ж...
шестнадцатый год, в кацавейке на рыбьем меху,
свою вахту несешь на холодной развилке детишек...

* Ма — хеттская богиня, мать богов.

Журавли

Авоська... кабачком оттянутая луза
на ручке от двери...надтреснутый, родной
«маяк»... цветные сны — расколотым арбузом
и фильмы про войну... и вечный выходной...
Как тонкий стебелёк, на мутные пол-литра
в муслине день и ночь, поверх белья. Заках
небес рассветных дым, размытая палитра
оставившая синь, как кляксы на очах...
Но свёртками в бантах — в бинтах... я всю дорогу,
как рукопись её в издательство везу,
а солнце с губ тепло ворует понемногу
и небо из очей лакает бирюзу...
И мыслей больше нет...оторванные тромбы —
репейниками слов налипли в облаках...
И шарики в саду — похожие на бомбы,
покачиваясь, ждут на тонких поводках —
как лилиями в ночь распустятся халаты
и все зажмут в руке по горсточке земли...

«мне кажется... мне ка... порою, что солдаты...»
я обниму — бабуль, конечно — журавли...*

пусть миллионы лет, но мы еще не стары,
хотя души уже раскачан табурет...
Стена её стена... с молчанием гитары,
с гвоздём, для той петли, в какой спасенья нет...

* «Журавли» — песня М.Бернес

Завял от блатняка, что льёт с соседней хаты
отравленной водой, твой бедный бальзамин...

«мне кажется...мне ка... порою, что солдаты...» —
карябает игла — пластинки черный блин...

и где-нибудь вдали от дома и бурьяна
я вспомню вдруг... маяк... две спицы... валидол...
Плафон качает тьму размеренно и пьяно
он в пыль мой белый свет случайно размолот...
Да что тут говорить...ну разве виноваты...
...меня накроет боль давно ушедших тайн...
.....я шёпотом пою под модные раскаты -
«мне кажется... мне ка... порою, что солдаты...»

с соседнего стола — заткните свой рамштайн!

FLAVIO ROMUALDO GAROFANO - ФЛАВІО РОМУАЛЬДО ГАРОФАНО - ITALIAN WOMAN

19. Євгенія Більченко

Євгенія Більченко — поет, людина, теж жінка. У соціумі — доктор культурології, професор кафедри культурології Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова, член Південно-російського союзу письменників України і ЛІТО «Окно» (Санкт-Петербург). Публікувалася. Видавалася. Нагороджувалася. Не притягувалася. Характер — кепський. Замужем за коханою людиною (і таке буває).

FLAVIO ROMUALDO GAROFANO - ФЛАВІО РОМУАЛЬДО ГАРОФАНО - ITALIAN WOMAN

Невеста Рашида

В исламской косынке, а брови — наши.
Глаза из хиджаба искрят, как лезвия...
Невесту Рашида зовут Наташа:
Она тарабанит намаз на лекциях.

Она не флиртует на дискотеках,
Не пляшет стриптиз по борделям Сирии:
Она отмечает упреки тех, кто
Несет ахинею о «русском мире» ей.

А мимо проходят Борисы, Глебы
И прочие Васи с крутыми «никами».
Она уже дышит ширазским небом,
Но помнит леса под родным Черниговом.

В церквушках поют про Отца и Сына,
Но где вы, вокзалы с домашним запахом?
И кто тебя высадил, Украина,
На узкоколейке Востоко-Запада?

Бедняга Рашид ни на что не годен:
В Коране она за двоих подкована.
На каждой из двух ее древних Родин
Ей пошлые новости уготованы.

Наташа, в которой так много света,
В Рашидом подаренных туфлях лаковых,
Скользя между буддами и Аллахами,
Несет сумасшествие всей планеты.

6 декабря 2011 г.

Она

Она родилась старухой, — но станет Богом.
Её посещает Голубь, что сердцем сиз.
Она победит Садхану и бхакти-йогу.
Она перевернёт И цзин, постмодерн, марксизм.

Она переплюнет ветер, бухло и ширку.
Она побежит босой по ночной траве.
Она вместо скорой вызвонит «дуру Ирку», —
И в пользу одной появятся дуры две.

Она баобаба за кругом найдёт полярным
И в дом принесёт с серьёзным тупым лицом.
Она переспорит логику Абеляра
И выкатит силлогизмы сырым яйцом.

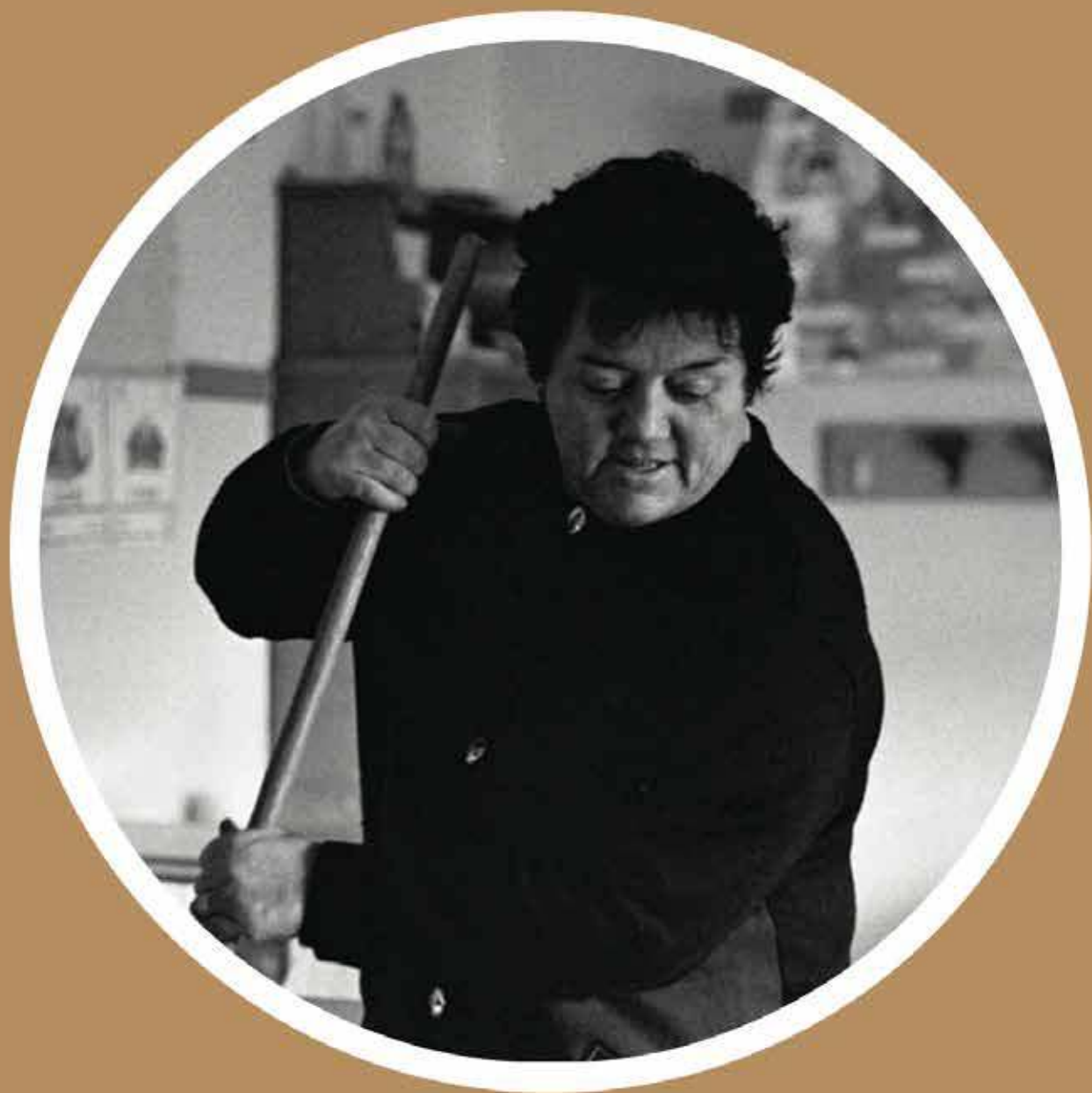
Она обезвредит дев с шоколадным тельцем
И сладких матрон, чьи булки — всегда в соку.
Она превратит отшельника в земледельца.
Она остановит памятник на скаку.

Она — домовитей каверзной крысы с тыла.
В бездомности ей завидует Вечный Жид.
Убив, она скажет судьям, что «так и было», —
Но смерть её испугается и сбежит.

Она, вырубая лазер, зажжёт лучину.
Но если она уходит,
Ты — вечно сам.
Она на земле — последний её мужчина,
Который хранит привязанность к небесам...

Имя ей — Женщина.

19-20 июля 2013 г.

FLAVIO ROMUALDO GAROFANO - ФЛАВІО РОМУАЛЬДО ГАРОФАНО - ITALIAN WOMAN

20. Любов Лібуркіна

Любов Лібуркіна (Харків, Україна). Філолог (Харківський державний університет), журналіст (Московський державний університет). З 1992 р. — член Спілки журналістів України. З 2003 р. і по теперішній час займається видавничою діяльністю. Брала участь у кількох літературних фестивалях: «Антракт» (Херсон), «Вертикаль» (Київ), «Малахітовий Носоріг» (Вінниця), «Ватерлінія-2011» (Міколаїв). Є кілька публікацій у літературних альманахах і періодиці. Лонг-лист міжнародного конкурсу «Согласование времен»-2011. Автор збірки віршів російською та українською мовами «Місяць & голос» (Київ, 2009). Займається поетичними перекладами.

FLAVIO ROMUALDO GAROFANO - ФЛАВІО РОМУАЛЬДО ГАРОФАНО - ITALIAN WOMAN

У фотографии

Под тёмным шёлком на лунно-покатых плечах
её кожа просвечивала жемчужным зовом
того, чья ещё неоформленная печаль
клубилась в воздухе и рассыпалась снова.

Его бледно-непролетарски-тонкая рука
искала спасения у выгнутой спинки стула,
он хотел осмелиться, но только не знал — как,
и вибрация рёбер в висках отдавалась гулом.

Через год он будет болтаться на фонаре,
она выйдет замуж за эмигранта в Париже,
и вспомнит вдруг между брютом и фруктовым пюре,
как ей хотелось тогда придвинуться ближе.

На лавочке

дама по виду и запаху похожая на бомжа
вычищая ногти надломанным остриём ножа
сказала тогда: хоть бы скорее пришел конец света
надоела мне скотская жизнь эта
пью из фонтана воду заедаю болгарским перцем
а мне болит тут и показала на сердце

ещё сказала: когда я была нормальной
кормила сына разваренной кашей манной
он не любил комочков он болел каждую осень
он умер в больнице когда ему было восемь
я просила бога возьми моё тело душу
а он /два матерных слова/ не слышал или не слушал

и тогда он умер вместе с моим андрюшей
я их схоронила и посадила над ними грушу
чтобы не говорил мол без моего ведома ни волосинки
пусть объяснит это моему мальчику моему сынке

она осталась сидеть на лавочке в дыму вечернего света
начинался дождь. было начало лета.

FLAVIO ROMUALDO GAROFANO - ФЛАВІО РОМУАЛЬДО ГАРОФАНО - ITALIAN WOMAN

21. Марина Матвєєва

Поет, літературний критик, журналіст, літературний редактор. Творча географія: фізична — від Львова до Іркутська; мережево-журнальна — від Бобруйська до Чикаго. Авторські поетичні книги: «Светотень», «избежность», «Теорема слова», «ЕГОїстіна». Лауреат конкурсів, фестивалів, премій, переможець поетичних рингів. В даний час — керівник Творчого Зібрання «Покоління Тридцятирічних» (Крим), літературний координатор проекту «Web-тяжіння кримської поезії і Бардівський відеоміст».

FRANCESCO ERCOLINI - ФРАНЧЕСКО ЕКОЛІНІ - ITALIAN WOMAN

«Мне десять лет. Я — женщина-квадрат...»

Мне десять лет. Я — женщина-квадрат.
Я только начинаю видеть книги...
Пока еще не ношены вериги...
Пока еще никто не виноват...

Мне двадцать лет. Я — женщина-зигзаг.
Я только начинаю видеть лица...
Пока еще не хочется отбиться
От граммофонья од, баллад и саг...

Мне тридцать лет. Я — женщина-овал.
Я только начинаю видеть будни...
...На парусном я не ходила судне...
...Меня еще никто не рисовал...

Мне сорок лет. Я — женщина-кристалл.
Я только начинаю видеть воздух...
А мир — он для меня, наверно, создан.
И даже Тот, Кто мне его отдал.

Мне сотни лет. Я — женщина...

«Королева и в клетке со львом — королева...»

Королева и в клетке со львом — королева.
Эти руки в репьями залепленной гриве...
Да, он съест. Но едва ли селянская дева
перед этим об этом с ним заговорила.

— Тише, лёвушка, ты всех смешнее на свете:
Ох, и царь! — без двора и без крохи в желудке.
...Видишь тонкие брови? То хлесткие плети,
разбивавшие спины рабов в промежутке

меж указом на казнь и приказом на праздник,
меж примеркой наряда и милость к нищим...
...Эти пухлые губы не манят, не дразнят —
доманились до трона... до гона, до пищи

льву. ...Сейчас там другая: сестра ли, кузина,
или просто наложница с детскою кожей...
Но тебе-то (а ты настоящий мужчина) —
знаю, «внутренний мир», а не кожа, дороже...

...Ты пока еще спишь под недремлющим взглядом.
Ты пока еще ждёшь — а куда торопиться?
Знаешь: не закричу. Не захнычу пощады.
Видишь: когти точу — хочешь новую львицу?

Мне не трудно — лисою, совою, гюрзою —
Самому хоть до пары эдемскому змею.
И равны мне миллениум с палеозоем.
Несъедобною только я быть не умею...

FRANCESCO ERCOLINI - ФРАНЧЕСКО ЕКОЛІНІ - ITALIAN WOMAN

22. Олена Герасим'юк

Перша премія у конкурсі пам'яті Леоніда Кисельова (2012), Міжнародна україно-німецька літературна премія імені Олеся Гончара (2013), Друга премія літературного конкурсу видавництва «Смолоскип» у номінації «Поезія» (2013), Перша резидент Першої в Україні резиденції для письменників «Станіславський феномен» (2013)

Публікації: «Галицький кореспондент», «Українська правда», «Буковинський журнал», «Вітрила», «Соняшник», «Українська літературна газета», «Літературна Україна», «Українська культура», «Зелені Карпати» і тд.

FRANCESCO ERCOLINI - ФРАНЧЕСКО ЕКОЛІНІ - ITALIAN WOMAN

«Жінка з монетою замість живота...»

Жінка з монетою замість живота
на аверсі — золотий профіль
а під ним — вербовий розкосий розріз
і впливає риба-дитина

а далі
тільки болітиме вода у вухах

що дала тобі ця вода?
крім любові і швидкої ненависті
крім очей і намагання не бачити
крім відсікання рук щоб не тягли соки
крім страху рости серед цих обрубків
і довгих доріг на які не вистачає тіла

ця вода заплелась навколо шиї
і я забуваю як звучить мій голос

щохвилини
молюсь до дитини-риби
говорю їй
і не чую слів своїх:

я високе і світле дерево
люди нічого не можуть дати мені
люди беруть і щезають

щохвилини
молюсь до дитини-риби
говорю їй:

тільки б не повертатись
тільки б більше сюди не повертатись

«я стала тінню мільярдів тіл...»

я стала тінню мільярдів тіл
я і без них округлююсь опівдні
бо тіла я позбавлена по крові
по розумінню сприйняттю і мові

і стати б словом що одне зі слів
і стати б тілом що одне із тіл
відчутне дотиком і зрозуміле словом

а поки вертко — на краю в житах
а поки сіль моя — лише слова
що жоден з мудреців не прочитає

і доки липа виросте що в ній
розкриюсь серцем соком засинанням
під крики півня під небесний дзвін

а далі тиша
піднімання сил
від кореня
від рік землі і сталі

лиш відсікання рук і голови
тепер лети
як липа голос дзвін
тепер рости
високо гордо само

ставай рікою простором крилом

не відчувай
це відчуття одно
не покидає

FREDERIKE WETZELS - ФРЕДЕРИКЕ ВЕТЦЕЛЬС - GERMAN WOMAN

23. Надія Агафонова

Поет. Народилася 01.02.1978 року в м. Миколаєві. Має філологічну та юридичну освіту. Пише українською та російською мовами. Лауреат всеукраїнського поетичного фестивалю «Ватерлінія» та ін. Учасник літературних заходів та фестивалів у різних містах. Вірші публікувались у часописах, антологіях, мережевих виданнях.

FREDERIKE WETZELS - ФРЕДЕРИКЕ ВЕТЦЕЛЬС - GERMAN WOMAN

Блюз поштової скриньки

Чекати щодня на листа.
У вогкій в'язниці під'їзду
чекати щодня на листа із чиєюсь посмішкою.
Чи хоча б на цидулку
із простісіньким словом: «вітаємо!»
Однаке тепер не пишуть.
І не тільки полковникові.

Черк-черк — музика сивих стін.
Черк-черк — кроки на сходах.
Черк-черк...

Почуватися залізним опудалом,
набитим всесвітнім мотлохом.
Блювати вночі від рекламного спаму,
півкіла передвиборчих агіток,
обгортки з-під цукерок.
На ранок таксидерміст-листоноша
запишає купу рахунків.

Гуп-гуп — музика тьмяного світла.
Гуп-гуп — кроки на сходах.
Гуп-гуп...

Щороку щезають брати і сестри.
Щороку щезають брати і сестри,
немов на воді бульки.
Уже немає семи сусідів по стінці.

Ані номери, ані сліду.

Куди вирушають поштові скриньки?

У вирій, за листівками?..

Черк-черк — музика сивих стін.

Гуп-гуп — музика тьмяного світла.

Чекати щодня на листа.

Чекати щодня на листа...

Черк-черк...

Чекати щодня на листа...

Гуп-гуп...

Із щоденника

14 лютого

Сотні червоних риб
у місті-акваріумі
шушукаються про Валентина.

8 березня

Неслухняна дівчинка Клара Цеткін
помстилася Карлові
за фальшиві коралі.

1 вересня

Свято бабусь із цеберками,
в яких айстри мовчать
про смерть твоєї першої вчительки.

MAKINO MUTSUMI - **MAKIHO MYTCYMI** - JAPANESE WOMAN

24. Інна Олійник

Поет, член харківського літературного клубу АВАЛ, лауреат міжнародного поетичного конкурсу «Самый счастливый день», що проводиться сайтом «Самарские судьбы», переможець першого поетичного конкурсу «Серебряный город: Харьков сегодня, завтра, всегда...», дипломант Міжнародного конкурсу «Ватерлінія-2012» у Миколаєві, дипломант Всеукраїнського відкритого поетичного конкурсу «Авалгарт-2012». Увійшла у лонг-лист премії «Согласование времён» 2012, учасник підсумкової збірки конкурсу. Увійшла у лонг-лист «Русской премии» 2012–2013.

MICHELE MIELE - **МИКЕЛЬ М'ЕЛЬ** - ITALIAN WOMAN

Другой берег

Стоишь у окна. Пригублен бокал Токая.
Город горит, презрительно потакая:
«Ты не такая, девочка, не такая...
Не суйся к таким красивым и добрым нам».

Я устаю не такой быть. Пуста обойма.
Вот она, жизнь — посредине фотоальбома:
Море, песок, очевидна любовь любого.
Позирует побережье. Заката хна

Крошась ,в горизонт осыпается семенами.
Берег лучится, восторженный всеми нами.
Волны по грудь нас щекотно запеленали.
Дядя Серёжа подкидывает медуз

На край обесцвеченного лучиками матраца.
Солнечное шоссе по воде — золотая трасса.
Счастье — внештатная разновидность транса.
Вовка в песке весь. Радужный ветродув

Вертится. Мы мегафлот: мы линкор и крейсер...
Мамы руками нам машут с походных кресел.
Вовка-бесенок снова накуролесил —
Всем теперь нужно вылезти из воды.

Что ж, будем строить замки и рыть туннели,
Забыв, что мы в обед ничего не ели.
И вечер будет мягким теплом фланели
Подвешен за сверкающий край звезды.

И все мы — Вовка, я и мой брат Андрюшка —
В палатке спим, упёршись щекой в подушку.
А море шепчет сказки всю ночь на ушко,
О том, что в детстве сон донельзя хорош.

Все, что осталось мне от бывшего флота —
Ракушка под стеклом и от мамы — фото.
И пенный берег часто зовёт кого-то
Во сне. Кого конкретно, не разберешь...

А пока

Утро с прищуром целует в веснушки. Лето.
Мама в косички вплетает тепло и ленты.
Завтрак — омлет, галеты. И сандалета
Где-то запряталась. Выбежишь босиком.
Лето не пахнет, лето благоухает
Спелой малиной, мамиными духами.
Мчишься по улице, лето в себя вдыхая.
Смотришь сквозь челку бесхитростно и легко.

Небо за крыши цепляется облаками.
Лето порывистым ветром тебя арканит.
Август кладет тебя в пасть свою пеликанью.
Скоро рябина доспеет до сочных бус.
Ну, а пока ты срываешь с соседской груши
Сладость свободы, испачкав лицо и рюши.
И, отдаваясь природе своей зверушьей,
Делаешь все по желанию — наобум.

Завтра ты станешь взрослой. За школьной партой
Тетя расскажет, что мир разделяет карта.
Что чудеса — это просто модель стандарта
Точных, доказанных опытами наук.
Ну, а пока небом дышится васильково.
Мир не разбросан, не сломлен, не забракован
Тетей с указкой и дядей в Большом толковом.
Зелен, песочен, светел и большерук.

Ну, а пока ты уверена: люди — боги.
Ты еще знаешь счастливых, неодиноких.
Пыль, поднимаясь, целует босые ноги.
С каждым мгновением в жизнь открываешь дверь.
Скоро ты вырастешь, станешь чуть-чуть взрослее.
Мир тебе выставят лгущим и злым. Теплея,
Вечер весенний прошепчет, как здесь тебе я:
«Только не верь им, пожалуйста! Им не верь!»

MICHELE MIELE - **МИКЕЛЬ М'ЕЛЬ** - ITALIAN WOMAN

25. Наталія Бельченко

Поетка, перекладач. Пише російською і українською мовами. Авторка семи поетичних збірок; численних журнальних добірок і публікацій в антологіях, виданих в Україні та за кордоном (німецькою, англійською, французькою, польською, корейською, голландською, болгарською мовами); перекладів на російську І. Римарука, В. Герасим'юка, О. Мамчич, В. Давиденко, О. Коцарева, О. Ушкалова, О.Сливинського, М. Лаюка, П. Мідянки; перекладу з білоруської на російську віршів А. Спринчан; передмов до збірок творів Омара Хайяма, Ф. Рабле, М. Цвєтаєвої, А. Ахматової, А. де Сент-Екзюпері, Дж. Д. Селінджера та багатьох рецензій.

Лауреат літературної премії Хуберта Бурди (Німеччина, 2000) та літературної премії імені Миколи Ушакова Національної спілки письменників України (2006). З рукописом книги віршів «Речная молитва» увійшла в лонг-аркуш «Русской премии» (Росія, 2009).

MICHELE MIELE - МИКЕЛЬ М'ЕЛЬ - ITALIAN WOMAN

«На станції поштової...»

На станції поштовій
Напохваті роки.
І коні вже готові,
Не тільки пішаки.
Шляхами оповита
Ранкова голова.
Світанок слід копита
Дощами відмива.
Стоїш посеред мапи —
Дочкою скіфських баб;
В душі шкребуться мавки,
Та жоден не заслаб
Із тих, кого тримати
За руки і роки.
Доскачуть до маляти
Найперші коники.

«Шепнешь о сене, о траве,..»

Шепнешь о сене, о траве,
О травяном прикосновенье
К лежащему на этом сене
На солнце и на синеве —
Возьмут неслышно в оборот
И лешие, и полевые,
Ведь увидали не впервые
И знали: эта подойдет.

Двумерна, как воздушный змей,
Ты все равно, по счастью, мама —
Летая криво или прямо,
Ты навсегда себя правей.
Хранитель ангел знает путь
Через Трилеса и Триполье:
Лежи, летай, рожай на воле —
Ему дано тебя вернуть.

MICHELE MIELE - МИКЕЛЬ М'ЕЛЬ - ITALIAN WOMAN

26. Лідія Дзюпина

Лідія Дзюпина (Босоногая Казкарка, Сказзі Босолапкінс) — народилася і росла у Львові. Не виросла з дитинства і ніколи, напевно, не виросте, принаймні, сама на це сподівається. Живе в місті Озері Московської області. Заміжня. Виховує чарівницю Алісу, а разом з тим сама виховується Алісою. Малює, вірить у людей, Йетті, драконів, любов, Санту і чари слів. Проти перетворення читача в «боксерську грушу» в ім'я скидання негативу. Борець за утилізацію поганого настрою і переробку в добрі вірші.

SIGAL BEN-DAVID - СИГАЛ БЕН-ДАВИД - ISRAELI WOMAN

Колдун №300

Колдун номер триста похож на евангелиста:
Чистый и чёрный, и вид у него учёный.
Какой-то в нём есть холодок, что-то драконье,
И дело не только в семи языках за щекою.

Колдун номер триста случайно тебя выследил,
Он мистик, конечно, и потому немыслимо
Обрадован был твоей кармой, твоей аурой.
Записку тебе написал, мол, бонжур, сударыня,
Я знаю о вас очень много, нам нужно свидеться.
Назначьте лишь точку мира — прибуду выстрелом.

Ты молча читаешь и прячешь свою палочку
Волшебненькую всамделишную, под наволочку.
И отвечаешь: «Я вовсе не фея, не фея вовсе я.
Вы что-то напутали. Дело видать, в курносости.
Она у меня фейская, да, от мамочки.
Но я не летаю — хожу, как медведь, в развалочку».

Потом подлетаешь к окну поливать нарциссы.
Колдун номер триста уверен, что не ошибся,
Но двести и девять десятков и девять прежних
Все тоже были колдунами, и даже хлеще.
И славно, и грустно тебе: как не принц, так рыцарь.
Дружить бы, но — жалость! и этот, видать, влюбился.

Если бы жив был хотя бы один дракон...

Принц любит несчастных принцесс —
У него пристрастие
(Или проклятье такое над ним висит?),
И кто бы принцессе из третьего справа царства
Послал хоть щепотку несчастья
К чудесным глазкам,
Подговорил бы шмеля её укусить,
Чтоб начала улыбочка чуть горчить?

...

Если бы жив был хотя бы один дракон,
Если узнал бы дракон, где она живёт,
Если похитил бы, спрятал бы под замком —
Принц мигом бы полюбил что есть сил её,
Надел бы доспехи, швырнул за плечо ружьё,
И спас бы её.
По красивой косе в окно
Высокого хмурого замка бы ловко влез,
И весь такой смелый, мечтательный, добрый весь
Сказал бы: «Не бойся, принцесса моя, я здесь».

Она бы без размышлений, сомнений без
Его обняла, не спросив даже, кто такой,
Пригладила б чуба его непослушный лес,
И прошептала бы, чтоб не слышал дракон:
«Ты не убивай его, рыцарь. Свяжи шнурком,
Ему всего двести лет — он ещё юнец,

Хвостом не порол его в детстве, видать, отец,
Вот он и вырос большим таким дураком».

И Принц бы не спорил, в дракона метнул лассо,
И зверь покорился бы, пряча хвостом лицо,
Согласие дал бы, кивая, на свой арест,
И Принц бы на поводке его во дворец
Повёл, ну а освобождённая госпожа
За Принцем пошла б, за мизинец его держа.

Дракон бы перевоспитался и стал дворецким,
Принцесса бы стала принцу тому невестой.
А после — женой, но не скучной, а необычной,
Со вспышками грусти, к депрессии склонной личностью.
Она попадала бы в разные приключения,
Терялась в лесу бы, садилась не в ту электричку,
Часто была похищаема бы кощеями,
А муж бы любил вызволять её из похищения,
Это бы было любимым его увлечением.
И жили они бы счастливо и отлично.

Такая была бы идиллия, вот вам крест!
Но только она не грустна и не несчастна,
Когда она шутит — смеются во всём царстве,
А Принц ненавидит весёлых таких принцесс.

...

Принцесса сидит на окне и орешки ест.
Под окнами — юный Принц — чудо из чудес.
Она его дразнит, кричит ему: «Эй, ушастый!

Гарцуешь к одной из нервных своих невест?
Когда пригласишь на свадьбу? Когда праздник?»
И метко скорлупкой — в лоб. Он с коня — хоп!
Кричит: «Ну, держись!», разозлившись, грозит пальцем.
Влезает опять на коня, потирая лоб,
И мымрит под нос: «Презираю таких особ».

Принцесса бесстыже на Принца в окно пялится,
Его силуэт понемножечку отдаляется,
И вот уже еле видим, почти микроб,
«Он врёт, он не презирает, он врёт, врёт!» —
Сама себе шепчет, и больше не получается
Улыбка.

Ладонью зажав рот,
Принцесса
беззвучно
ревёт.

SIGAL BEN-DAVID - СІГАЛ БЕН-ДАВІД - ISRAELI WOMAN

Про проект

Проект «Жіноче коло» має на меті репрезентувати сучасне бачення образу Жінки представниками двох напрямів мистецтва — Поезії та Фотографії.

Поезія

До участі у проекті було запрошено 26 сучасних українських поеток, різних за віком, мовою текстів, містом проживання (Львів, Київ, Харків, Вінниця, Ялта, Сімферополь, Миколаїв, Житомир, Северодонецьк, Санкт-Петербург, Москва), професією, життєвими пріоритетами та уподобаннями. Так само різна їх творчість, що відображає в кожному випадку свій унікальний досвід і погляд на Жінку, на її бажання, цілі, надії та навіть страхи.

Фотографія

Як ілюстрації до книги було обрано роботи 14 фотохудожників з різних куточків світу: Україна, Німеччина, Іспанія, Росія, Канада, Італія, Ізраїль, Франція, Японія, Аргентина. Центральним об'єктом спостереження для фотографів стала Жінка як суб'єкт самореалізації, як першоджерело і як ключ до майбутнього.

Ці два види мистецтва — вербальне і невербальне — в рамках цього проекту теж створюють своєрідне коло, у центрі якого опиняється єдина і неповторна Жінка.

Автори фотоматеріалів

Фредеріке Ветцельс (Німеччина),
Ана Куба (Іспанія),
Арт-дует братів близнюків (Україна),
бенуа пей (Канада),
Олександр Шуке (Німеччина),
Мікель М'єль (Італія),
Алла Гисич (Росія),
Флавіо Ромуальдо Гарофано (Італія),
Сігал Бен-Давід (Ізраїль),
Франческо Еколіні (Італія),
Буларан Еліз (Франція),
Макіно Мутсумі (Японія),
Анаї Елеутеріо (Аргентина).

Andres Gonzalez — Ukrainian Woman
Frederike Wetzels — German Woman
Ana Cuba — Spanish Woman
VV_braty — Ukrainian Woman
benoit paillé — Canadian Woman
Alexander Schücke — German Woman
Michele Miele — Italian Woman
Alla Gysych — Russian Woman
Flavio Romualdo Garofano — Italian Woman
Sigal Ben—David — Israeli Woman
Francesco Ercolini — Italian Woman
Elise Boularan — French Woman
Makino Mutsumi — Japanese Woman
Anahi Eleuterio — Argentinean Woman

Організатор проекту

Літературний портал «LITFEST» — один з найбільш великих літературних мережевих порталів в Україні. Головна особливість цього сайту полягає в тому, що він, на відміну від багатьох інших літературних ресурсів, не носить архівного характеру. «LITFEST» це не просто тексти, що лежать в мережі мертвим вантажем. Сайт займає не пасивно-накопичувальну, а активну позицію Дії. Командою ресурсу регулярно організовуються і проводяться поетичні читання, фестивалі, культурні проекти, акції, презентації та інші літературно-поетичні заходи.

Веб-сайт: www.litfest.ru

Партнери проекту

BookLand

Bookland.com — це найбільший в СНД онлайн-магазин ліцензійного електронного контенту. Для правовласників: вражаючі розміри роялті, прозора онлайн статистика, різноманітні партнерські програми з просування книжок та боротьби з інтернет-піратством. Для користувачів: більше 1 250 000 книжок на 17 мовах у найпопулярніших форматах, зручні системи оплати, можливість купити «в один клік».

Веб-сайт: www.bookland.com

ВЕЛИКА ІДЕЯ — платформа, яка допомагає відбуватися хорошим речам. ВЕЛИКА ІДЕЯ дає можливість окремим людям і цілим колективам приєднатися до громадської творчості і направити енергію на вирішення важливих для них завдань та потенціалу. Серед пріоритетних напрямків проектів є освіта, соціальне підприємництво, розвиток територій, діти, їжа, здоров'я, музика, дизайн, література, видавництво, інтернет-проекти, кіно, мистецтво.

Веб-сайт: www.biggggidea.com

GARAGE GANG KOLLEKTIV

Творча формація GARAGE GANG — створює, втілює і координує проекти, якими прагне досягти розуміння та сприйняття соціальної ідеї у цільовій аудиторії, стимулювати формування нових парадигм мислення. GARAGE GANG розробляє програми, в яких перетинаються необхідні дослідження, реклама, просування, здобуття репутації — для задоволення спільних інтересів різних членів суспільства. Втілюючи в життя проекти з соціальною складовою, GARAGE GANG пропонує всім учасникам процесу стати архітекторами суспільства, в якому ми живемо.

Веб-сайт: www.gggg.org.ua

Проект Жінка Woman 3000 (2010 рік) — мав на меті розширити картину сприйняття сучасної жінки у суспільстві, пропагувати роль її «культурних інстинктів» у формуванні нових традицій і передачі культурного багажу через покоління і, таким чином, у здійсненні суспільного моделювання. Реалізація проекту відбувалась понад півтора року. За цей час у його реалізації взяло участь понад півтисячі людей.

Блог проекту: www.zhinka3000.blogspot.com

ГО «Форум видавців» — неприбуткова громадська організація «Форум видавців» створена 1995 р. з метою об'єднання зусиль усіх зацікавлених осіб для сприяння розвитку українського книговидання, популяризації української книги і читання, підвищення культурного і освітнього рівня українських громадян. Діяльність громадської організації «Форум видавців» полягає в реалізації програм, а також організації та проведенні виставок, фестивалів, презентацій, конференцій та інших заходів, спрямованих на підтримку та розвиток освіти і культури, в т.ч. читання, літератури, книговидання, бібліотечної сфери.

Веб-сайт: www.bookforum.ua

Автор ідеї, укладач — **Поліна Городиська** (м. Київ)

VV_BRATY - АРТ-ДУЕТ БРАТІВ БЛИЗНЮКІВ - UKRAINIAN WOMAN